

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne : **Slovenská republika - Správa štátnych hmotných rezerv Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pražská 29, proti žalovaným : **1/ J. B.**, bývajúcí v Č., **2/ J. Č.**, bývajúcí v Č., **3/ J. H.**, bývajúcí v Č., **4/ I. S.**, bývajúcí v Č., **5/ M. V.**, bývajúcí v Č., **6/ Ing. M. K.**, bývajúcí v N. a **7/ Z. K.**, bývajúca v H., v dovolacom konaní zastúpení Mgr. V. P., advokátom so sídlom v N., **o náhradu škody**, ktorá právna vec sa viedla na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 5 C 87/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 11. novembra 2010 sp.zn. 4 Co 298/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (súd prvého stupňa) rozsudkom z 22. júna 2010 č.k. 5 C 87/2008-180 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody vzniknutej na hodnotách zverených žalovaným a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalovaným, ich zástupcovi, náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že žalobou uplatnená pohľadávka je vlastnou pohľadávkou Správy štátnych hmotných rezerv (SŠHR), a nie štátu, ktorý žalobu podal. Poukázal okrem iného na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 94/2002 (uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ročník 2004, por. č. 87, str. 10 a nasl. – poznámka dovolacieho súdu).

Krajský súd v Trenčíne (odvolací súd) rozsudkom z 11. novembra 2010 sp.zn. 4 Co 298/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v odôvodnení svojho rozsudku sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ešte uviedol, že žalobkyňa neopodstatnene tvrdila v odvolaní, že žalobu v skutočnosti nepodal štát, ale SŠHR, konajúca v mene štátu v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 278/1993 Z.z. Správne preto súd prvého stupňa ustálil, že „pri výkone majetku štátu“ vstúpila SŠHR so žalovanými do záväzkového vzťahu súkromnoprávnej povahy, z ktorého vzniknutá pohľadávka je jej priamou pohľadávkou.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa podala dovolanie. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a pre rovnaké vady konania i rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Na odôvodnenie dovolania uviedla, že nie je správny záver súdov o tom, čo je majetkom štátu, pretože tento vychádza zo zákona č. 278/1993 Z.z. o správne majetku štátu v znení do 31. decembra 2004, nie v znení v čase vzniku škody. Zdôraznila, že vzhľadom na zmeny v právnej úprave SŠHR nevykonávala právne úkony pri správe majetku štátu vo svojom mene, ale v mene štátu. Aktívna legitimácia SŠHR tak priamo vyplýva z ustanovenia § 2 zákona č. 278/1993 Z.z. Žalobkyňa v dovolaní tiež tvrdí, že žalobou uplatnená pohľadávka by nebola príjmom SŠHR, ale príjmom štátu, pre ktorý správu tejto pohľadávky správu vykonáva SŠHR. Podľa žalobkyne naostatok neobstojí záver súdov nižších stupňov, že SŠHR vstúpil pri výkone správny majetku štátu so žalovanými do záväzkových vzťahov súkromnej povahy a že z toho dôvodu pohľadávka zo vzniknutej škody vznikla priamo SŠHR a nie štátu. Pracovný pomer so žalovanými 6/ a 7/ sa nadobudnutím účinnosti zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe ex lege pretransformoval na štátnozamestnanecký pomer. Rovnako žalovaní 1/ až 5/ sa nadobudnutím účinnosti zákona č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe sa stali zamestnancami vo verejnej službe. Uvedené predpisy sú predpismi verejného práva, ktoré je zamerané na ochranu verejných vecí – majetku štátu.

Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedli, že podľa ich názoru dovolanie nie je v danej veci prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže jeho nariadenie nepovažoval za potrebné (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Keďže dovolanie žalobkyne nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné a ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., ani z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli sudy nižších stupňov viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Uvedené vady konania neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Dovolanie preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolanie je odôvodnené výhradne nesprávnym právnym posúdením veci súdom. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (posúdenie otázky, kto je nositeľom práva z náhrady škody, je otázkou právnou). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

V preskúmvanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, preto ho Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní vzniklo procesne úspešným žalovaným právo na náhradu trov tohto konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im napriek tomu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo podľa jeho názoru vynaloženie trov v dovolacom konaní nebolo potrebné na účelné uplatnenie práva (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 .

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová